

10. szám.
Március 10-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Deák Ferenczhez!

Millió szem van reád függesztve
Nagy napoknak méltó hőse te!
Győzni fog-e veled a szent eszme?
Melyen csügg egy nemzet élete:
Melyért hajdan szive vére omlott
S a melyért ma lelke ég, sajog,
A mért gondban annyi honfi homlok;
Féltett kincsünk: törvény és a jog.

Mit apáink vérükön szereztek,
S a mi bennünk vérré változott,
A mért hordtuk eddig a keresztet,
S nem volt érte sok az áldozat;
Azt kívánják, hogy a szent törvénynek
Lapjait széttépje önkezünk —
Őseink a sirból feltörnének,
S önnön sirunk gyúlna ellenünk!

Ez az ország legerősebb vára,
Hol a népben nem siratsz rabot,
Népnek, kit szánt isten sok próbára;
Jobb védelmet már nem adhatott.

S a ki minden szívet összefűzöl,
Böles mester, kit mindenki megért,
A ki bőven nyertél égi tüzből;
Nem küldhete nálad jobb vezért:

Im azok, kik lelkükből követnek,
Itt küldik a legméltóbb adót;
Vidd magaddal szíved a nemzetnek
S kináld véle az uralkodót.
Mond, hogy a nép visszaváltja ezzel
Azt, mért hajdan a síkra kiállt,
Mond: fölér ez minden hadsereggel,
Ha magába zárja a királyt.

S ha esküje az uralkodónak
Önt lelkünkbe ujult életet;
Hol gyász van ma, vigasság lesz holnap,
Visszatér a béke s szeretet,
Ünnepet ül a föld és a tenger,
A törvény s jog győz, virul, tenyész;
A király lesz első magyar ember,
S a második, böles vezér te lész!

Szabados János.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No csak azal nem kel ijeszgetnyi kormány-
nak embereket, a mit Idök Tanuja mongya:
hogy ha mostanyi orszaggyülis nem magat szí-
pen viseli, fogja ütet kormány haza küldeni.
is új választásokat elrendelni. No iszen míg
csak ez kelene, hogy tigrisek kinevesenek nekünk.
Hiszen etül nem tigrisek megijenek, hanem
mink ijedünk meg, jambor bir- no nem bir-
kakat akarok am mondanyi, hanem birtokos urakat,
a kiknek pinzünkben van mar hazaszeretet.
Az a Deak Ferencz, az a Ghyecz Kalman, az a
Tisza Kalman, az a Nyari Pal semit se nem ki-
atak megvalasztatasukra; míg csak egy korty
papamorgoba sem belekértülte nekik egisz dicstü-
sig, inkab üket megvendigeskete publikum. de
mink jó irzelmü hazafiak, a kik traktaltuk hat
hitig, a kik fizetük diurnumot, fizetük forspontot,
a kik kisz pinzen megvetünk zaszlonkat, magunk
vetünk faklyakat iza, a kikel minket befüstöltek,
most mink mind eztetet kezdjünk megint újra?
Vagyunk mink talantan operistak, a kik ha egy
ensemblét nagyon jól megcsinyaltak, azt mon-
danak nekik: „da capo!“

Azt gondol talan Idök Tanuja, hogy egri
kaptalan azota megint szüretelte, miota vavrikok
megitak tavali termist?

Egy holta után szavazott é. ú. v—i választó tisz- telgése a megválasztott képviselőnél.

Nagyságos jó uram, tisztölöm alássan
Csak azért jöttem, hogy még egyszer meglássam.
Én is ott voltam a híros választásban,
Bár nem e világban lakván, hanem másban.

Mert, hogy foglalóul kapék egy forintot,
A mely nagyságodnak elzalogosított,
Harmadnap az halál fejemre koppintott,
Mondván „gyere, neked már több dolgod nincs ott!“

Én hát csak megnyugvám abban, hogy meghalék,
De mint a kortesúr fülébe ez hallék,
Káromkodott szörnyen, azt mondván, hogy csalék,
Meghaltam előle, ez neki nem elég.

Lajstromába vagyok írva; hát kell mennem,
Parolás vótumot uraknál letennem,

Vagy talan azt gondol Idök Tanuja bara-
tom, hogy Bicsbütülegyütt bankir képviselő tar-
sunk nem fogja magát megütköznyi azon, hogy
ü egy esztendőben haromszor megvegyen ugyan-
azon dolgot? Mintha orszaggyülisnek semi egyib
czilja nem volna, mint hogy egisz Irsekujvar-
megye falusi nipe ingyen ki legyen hizlalva?

Azutand meg azt iza meg gondoljon Idök
Tanuja barátom, hogy vagyunk sokan, a kik
azon kezdtünk. is azon vigeztünk programunkat:
hogy „én pedig mindenekben nagy hazankfiat,
Deak Ferenczet fogom követnyi, is veziremnek
valom!“ Legtöbben enek köszönhetyük, hogy
keresztül bujhatuk választasi szoroson. Mar most
ha Deak Ferencz principiumai miata orszaggyü-
list hazaküldenek, is mi nekünk legközelebi va-
lasztások alkalmával majd azon kel kezdenyi
dictionkat, hogy „Én pedig mindenekben a *nagy*
is bölcs dicső Lustkandelt valom veziremnek,
nem elhiszek, hogy ez hasonló üdvös hatást gya-
korolya publikumra.

Azirt ezel a puskával tigriseket ne tesik fe-
nyegetni, mert ha ez elstül, minket idehatul la-
barul leüti.

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Lesz ott mindenféle ital- és ételnem,
Azt nekem végig kell szintén innom-ennem.

Mit volt mit tenni? hát ha úgy parancsolták;
Holtan is elmentem, az embert csak tolták,
Hallgattam, mikor a nevem kiáltották,
Rámondtam, ki éljen? s ök beassentáltak.

Azután, hogy holtan ily jól megfeleltem,
Pörköltet bográcsból többivel megettem,
Borbul is az illő portiót kivettem,
Végre napidíjat is benn nem feledtem.

Az ég az ilyen jó nagy urat megáldja,
Ki a szegényt nem csak *élve* megtraktálja,
De még *holta után* is híven dajkálja,
Soha se is fogjjon ki az ő táskája!

K—s M—n.

Ifj. Mindenváró Ádám levele Tallérossy Zebulonhoz.

Kecskemét, mart. 7.

Kedves uram bátyám!

A legméltóbb és legkeseredettebb indignáció hevében, reszkető kézzel írom e sorokat.

Kisült a legnagyobb impostúra, mi a trójai ló ideje óta az ó és új világban elkövetett! Ó tempora, ó mores!

A Pesti Hirnök kecskeméti levelét olvastam-e uram bátyám!

Hogy Kecskeméten a felelős miniszterium ellen debakkálunk? Hogy a Hirnök municipiumaiért „vitam et sanguinem“eket kiabálunk? Hogy örömnkben a legújabb *dolgok* felett, illuminálunk?

No mi tüvé tettük Kecskemétet; nyilvános skandalumot csináltunk a kaszinóban; rárontottunk a postára; nem akadt ura.

Azt a levelet innen senki sem írta; a keresztapágot senki nem akarta elvállalni; az expeditor esküszik, hogy ebben a decenniumban, vagy mióta szegény Atádi meghalt, a Hirnöknek szóló levél itt a postán fel sem adatott, fel sem adódott. Becsületére mondja, hogy bizony itten nem.

Mit mond? Talán azt a jámbor szerkesztőt gyanúsítaná, hogy úgy iratta magának Pesten? Mi, már csak megvallom, azt hittük egy darabig.

Végre ma kisült, hogy — Nagy Körösön írták! Ráírták, hogy: *Kecskemét: ddtó* — így akarták a városunkat csúffá tenni.

Képzeld! Egy atyámfianak a sógora Körösről házasodott. A menyecskének tennapelőtt születése napja volt; s az anyja átjövén hozzá, egy pár szép kuglóffot hozott. Egyiknek a fenekére még oda volt ragadva a papiros a min süttötték; találja ki mi volt? Hát annak a kecskeméti levélnek az impuruma!

Oh elvetemült faj-gyűlölet! Hát előttd már semmi sem szent! Hogy Kecskemétet befesthessék teketére, leveleket — és milyen leveleket! — irkálnak s ráfogják hogy innen van! Oh!!! csodálom mérsékletemet, hogy mindjárt -- —

Jaj! fogjanak meg, mert megpukkadok mérgemben. Oh Körös, Körös, Nagy Körös!!!!

Mind a kettő Ferencz lesz.

Azon napon, midőn Deák Ferenczünk remek felirati védbeszéde a vidékre is elérkezett: betegedett le H. ur neje. Azonnal a bába — orvos stb. szakba vágó egyéniségekért küldtek, de mind ez H. urat nem hátráltatá, hogy a feliratot pártoló beszédet negyedszer is vé-

gig ne olvassa, midőn az orvos belép, s neje hogy létéről tudakolódik.

— A bába végzi kötelességét, — hanem ezt olvassa el kedves barátom! és székre ültetvén az orvost, kezébe nyomta a hirlapot.

— Részemről helyeslem, — szól az orvos, — hát barátom mily véleményben van? mert mint látom izgatott.

— Én? — Ha fiam lesz, Deák Ferencz nevére Ferencznek kereszteltetem, s e perczen rohan be a szolgálók egyike: teins uram! — teins uram! ikrek!!

— Ikrek? szól bámulva H. ur.

— Igen ikrek! mind a kettő fiú! s ezzel a szolgáló szaladásnak vette magát, hogy az örvendetes hírt ökürtlhesse először a faluban.

— Mind a kettő Ferencz lesz! — kiált utánna H. ur, — ha tíz lesz is — mind Ferencz!!

Az orvos sem kérdé többet, hogy mily véleményben van H. ur.

Huszár büszkeség.

Volt Fehérmegyében egy kedélyes uri embernek, ki előbb a Schwarzenberg gyalogezredből válogatott granátosoknál katonáskodott, egy huszárviselt Ferkó kocsisa; igen rossz kocsis, mint a legtöbb huszár.

Egyszer f—i vásárról voltak hazamenendők. De Ferkó, megakarván tudni, nem tanult-e még ki volt strázsamesteri rangja kötelmeiből az elkvártélyozás tekintetében, annyi bort kvártélyozott magába, hogy a gyep-lőt is kantárnak tekintette; minek folytán, ura figyelmeztetése daczára, úgy összevissza tánczoltatta a jövé-rü lovakat, hogy azok felfordították a kocsit épen egy pocsolya kellő közepében, miért is a megáztatott úr arczul tenyerelte Ferkót úgy, hogy a veleje is meglódult bele.

„No ténsum — szólta vissza Ferkó oly önmegadással, mint a ki előtt már most semmi nem lehetetlen, — az apostolat, — azt se hittem volna világ életemben, hogy valaha még bakancsos üssön pofon.“

E mokány nyilatkozatának azt köszönte, hogy tovább is szolgálatban maradhatott. **X.**

Különböztetés.

„Hová való ember vagy? — kérdezik a szadi legénytől.

„Nem vagyok én még ember, még csak legény vagyok.“

A molnár és fia,

(régí mese.)

„Nézzétek csak azt a goromba apát, ő maga fennül a lovon, azt a szegény gyereket meg ott engedi maga mellett a sárban gyalogolni!”

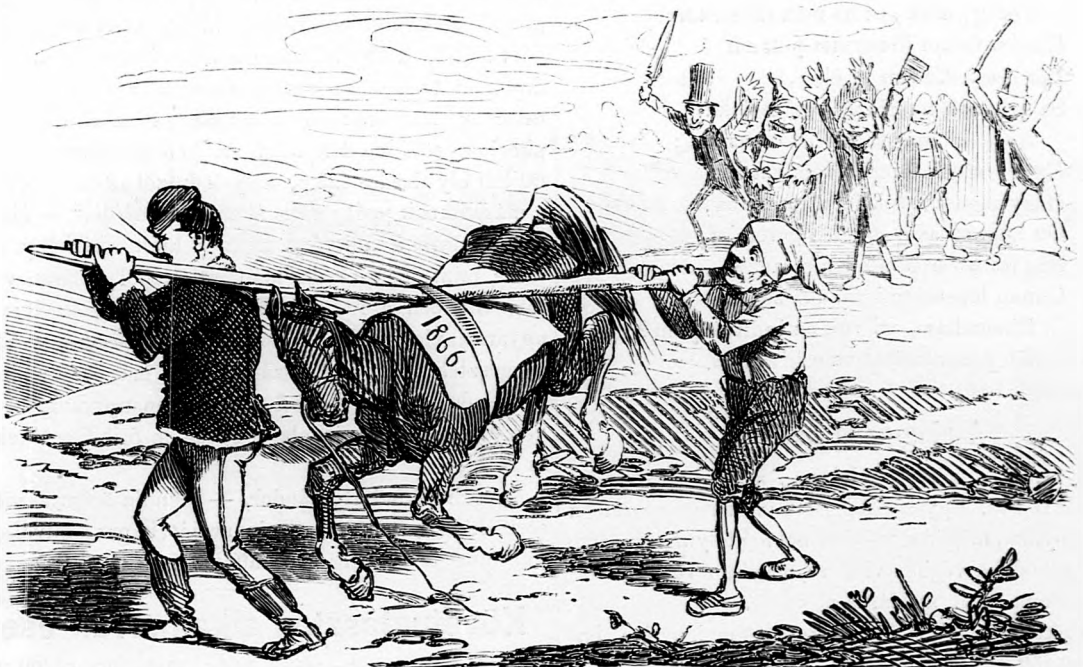
„Ugyan nézzétek már őket! Most meg mind a ketten felültek a lóra. Bizony megszakad a szegény pára; — de meg ha az egyik előre hajtja, a másik hátrafelé; nem is mozdul az sehova.”

A molnár és fia,

(régimese.)

„No ez megint szép! az a goromba fiú lógatja a lábát fenn a lovon, s a szegény apját engedi gyalogolni maga mellett a tövis között.“

„Ez a legderekabb ni! Most meg mind a ketten dorongon viszik a lovukat, a helyett, hogy ráülnek.“

Kanapé-processus a falon,

vagy

„hová ragasztassék ki a főrendek ülését hirdető plakát ?“

Méltóságos országos Főrendek !
 Én egy szerény indítványt teendek ,
 Megigérem, hogy nem leszek hoszszú ,
 S látandják, hogy nem beszélek roszszú. —
 Szörnyüség az, még kívánatnak is !
 Beláthatja azt bizony a vak is ,
 Hogy mikor mi magunk megalázva
 Összejövünk a vármegyeházba ,
 Hogy itten felső táblát csináljunk ,
 Azt nem szükség tudni, csak mi nálunk.

Minő kívánság : hogy falragaszba
 Legyen az a szegletre akasztva ,
 Mindenféle theatrum-czédula ,
 Holmi betanított monédula ,
 Kővér testü dáma, eladó ló ,
 Circus Suhr és bukfenczhányó sóló ,
 Vászoning hirdető Ypsilanti
 És tutti quanti comedianti
 Hirdetménye közé, hogy a rendek
 Ekkor meg ekkor együtt ülendnek,
 S azt olvassa ott minden plebéjus ,
 S egymást biztassa, hogy „oda bėjuss !“
 Mint valami nagy spektákel-stükkbe ,
 S itt még fokhagymát eszik trüstükbe.

Pedig, urak, ez itt nem theatrum ;
 Hanem forum illustrium patrum
 Bár *decoratio* van itt elég,
 Szinpadnak ne nézze a csöcselék !

Azért ha már ki kell is ragasztni ;
 Én szerényen proponálom azt ni,
 Hogy ragasztassék fel a toronyba ,
 Ott nem olvassa minden goromba ,
 Míg mi a város minden részében
 Onnan leperspectivázzuk szépen.

Elmondtam, mi volt az indítványom ?
 Kinyomattatását nem kívánom.

A ping-pang pilula.

S. ur, b... város kapitánya, a milyen csintalan,
 oly elmés is volt. Egyszer fogadott, miszerint semmihez
 sem fog nyúlni, még is a tej özönnel fog folyani a piaczon.

E szándéka véghez vitelére, magához vett két dra-
 bantot, s ment velök a tejárus nők felé.

Máskor is elég confusiót okozott megjelenése, ha-
 nem most jött ám még csak a java !

Mindegyik hajdu kezébe oda adott egy-egy csomó

— borsó czukort. — No már most erre, meg amarra ! a
 kinek csak egy milliomi viz van a tejében, mindjárt
 úgy ki fog futni ! János, Péter ! tegyenek csak kendtek
 abból a ping-pang pirulából egy-egy szemet mindenik
 fazékba ! s három percz mulva úgy szélyel csapja a tej
 a fazékat ... hogy !

Hiszen csak azt kellett volna aztán látni, hogy mi-
 kép borogatták ki a kofák a tejet ! nem várva, míg a fa-
 zék is áldozata legyen a ping-pang pirulának !..

Cs. M.

Quod erat demonstrandum.

A számtani vizsgán kellett az egyszeri tanárnak
 egyik kedves tanítványát átcsúsztatni, a kit különösen
 azért szeretett, mert a történelemben, kivált a hazaiiban,
 — mely a tanár urnak is kiválólag kedvencz tárgya volt,
 s csak kénytelenségből adta elő mellette a mathesist, —
 szerfölött kitünő emlékező tehetséget s szorgalmat mu-
 tatott fel, míg ellenben a számtanban semennyire sem
 tudta vinni. Remegve állott a fiú a táblánál, gyötörve a
 markába került szivacsot. Az érdemes tanár úr egy kön-
 nyü kérdéssel akarván a szepegőt nekibátorítani, kérdi
 tőle : „No hát, Sándor, mond meg csak, melyik szám tesz
 többet : 48 vagy 60 ?“ A fiú megörülve a váratlanul
 gyermekes kérdésnek, hirtelenében elkiáltja magát : 48 !
 A tanár elsáppad e scandalosus hibán, s hirtelen rári-
 valg : „De az istenért, fiú, vigyázz hát !“ Ekkorra már
 Sándor is összeszedte magát, s elpirulva hebehurgyasá-
 gán, de szégyelve beismerni a hibát, eként vágja ki ma-
 gát : „Mikor a 48-diki magyar alkotmányt, s a 60-diki
 diplomát tetszett párhuzamban elénk adni, így végezte
 tanár ur előadását : „Ha e két tárgyat számtani nyelven
 akarjuk röviden definiálni, azt kell mondanunk ; 48 és
 60 két oly tizedes szám, melyek közül az elsőnek *utána*,
 a másodiknak pedig *előtte* állanak a *nul lák.*“ — Már pe-
 dig, folytatja a tanítvány, ha a 48 után akárhány zérus
 áll is, mint tizedes szám után, értékéből mitsem vesz ;
 míg ellenben a 60-nak a hány zérust tesztek eléje, azt
 ugyanannyiszor 10-el osztom. Ha tehát csak egy zérust
 függesztek is az adott számokhoz, már 48 tetemesen
 többet ér 60-nál, — quod erat demonstrandum. — Így
 van ez följegyezve iskolai jegyzeteim 5-ik füzetének 47-
 ik lapján. —

„Eredj helyre, Sándor, — mondja örömtől villogó
 szemekkel a tanár, — eminenciát kapsz, mivel jobb
 kalkulust még eddig nem találtak fel.

Követválasztás alkalmávali eset.

Kolozsvár városában 1866. Febr. 22. és 23-ikára
 volt a követválasztás kitűzve. —

E városnak tizede Felek nevű közel fekvő kis oláh faluból áll, — volt belőle 75—80 választó jogosult, — a választási nap reggelén megjelennek korán, s mint a szavazat szedés megújított, azonnal beadták szavazataikat, s azzal távozva, nem messze a szózatoló helytől, az utcán tömegesen megállottak. Ezt meglátja A. F. serházbérlő, — ki J. B.-nek számára votumot vadászott, — kedvező üzletnek remélvén ez alkalmat, a már szavazott F. polgártársakhoz fordul, s meghívja reggelire magához, kik el is mennek, s A. jól megreggeliztetni és sörrel megvendégli. — Végre felhívja őket, hogy menjenek vele. — Kérdik — hova? A város házához volt a felelet. Miért kérdék ismét? Azért, hogy szavazzunk, — s reméllem, hogy csak velem szavaznak F. B.-re monda A. — Igen uram, — de — — Na — s mi de? Az uram, hogy — hogy — mi már szavaztunk. — A. le volt főzve, s végre a kikapásokkal s élcezzel szemben azzal vigasztalta magát: „Jó, hogy megvitathatta azon sert, mert már úgy is meg volt keseredve.“

Borkorcsolyák.

Egy társaságban valaki azt erőködött bebizonyítani, hogy Magyarhon csak oly beteg, mint Törökország. Bocsnát uram! de nem áll a párhuzam, jegyzi meg valaki. Amaz *európai betegnek* idült baja van, s fölötte az *európai hírű öt főorvos* maholnap *consiliumot tart*; ellenben Magyarországnak csak *gyomor baja* van, mit épen a *doktor* urak *hasznosnak* keresztelt szereit okoztak, itt tehát egy *jóavaló diaeta* mindent helyrehozhat. —

Néhány hazatérő székelgyöldi legatussal mulatni akart a *bor mellett* semper vigadni szerető rektor. Ép ünnep után levén az idő, a faluban senkinél sem kaptak bort, s mit volt mást tenni? a cselédek számára főzött sör mellé ültek, mi miatt rekt' uram nem kis mértékben boszankodott. Az *exotikus italtól* a legatusok tisztességesen *meghangosodtak*, míg a rektor, szokása ellenére, mély silentiumban hallgatta a *compania* fecsegését. — Sok unszolás után, hogy poharat köszöntsön, végre ke-serves képpel fölveszi sörös poharát, s illetéknépen köszönté magára: „Te, Józsi te! adjon Isten neked három fiút. Az egyik legyen pap, a másik törvénybíró, a harmadik sintér. A törvénybíró ítéljen el; a pap könyöröggjön érted, a sintér pedig akaszszon fel, hogy te *atyáid és jó magad szokása ellenére*, egy huzamban ennyi sört meg tudtál inni!“ —

Az 1862-ik évben K... járás részére kinevezett szolgabíró, a midőn a járásában levő községeket ben-

tartá — a községi előljáróság előtt magát ekként mutatá be: „Kinek ilyen nagy peccétes levél adatik, — az kentek által szolgabírónak hivatik! meg mondám, — el mehetnek kentek.“ —

Az 18— országgyűlésen X—i egyike volt a conservatív párt legerősebb támaszának. Elvéhez híven, annyira ragaszkodott a régiekhez, hogy még ruházatában is a „maradó“ párt emberét árulá el, mennyiben az érdemes követ úr keveset törődött vele, ha valjon kopt-e a kabátja vagy nem.

A többi között kalapja oly irtóztatós módon meg volt viselve, hogy csakis ő tőle telhetett ki ily állapotban viselni azt.

Követtársai többször figyelmeztették, hogy tegye le már azt a régi kalapot; de ő mindannyiszor mosolygva felelé:

— Jó a s—i követnek ilyen is.

Végre azonban, midőn jött a tavasz, követtársai megsokalták a dolgot, s összebeszéltek, hogy valamikép letétesék vele híres kalapját, melyet a rubatárból nem tudtak ellopni.

Megbízta K . . . t, ki akkor mint távollevők helyettese volt jelen, s élczes ötleteiről általánosan ismerték. Ez tehát fogta magát, s a terem fehér oszlopára jókora öreg betűkkel oda pingálta e kérdést:

— „Mi az országgyűlés legsürgösebb teendője??“

Alá pedig közvetlenül e feleletet:

— „A s—i követnek aláírás útján egy új kalapot szerezni!!!“

Persze sokan bámulták ezt, s mivel folytonos csődület volt e helyen, a s—i követ is látni akarta, hogy mi van ott.

Na, elgondolhatja az olvasó öregünk dühét, ki hamarjában egyebet nem tudott tenni, mint orrát vagy kétszer, háromszor zsebkendőjébe trombitáltatta.

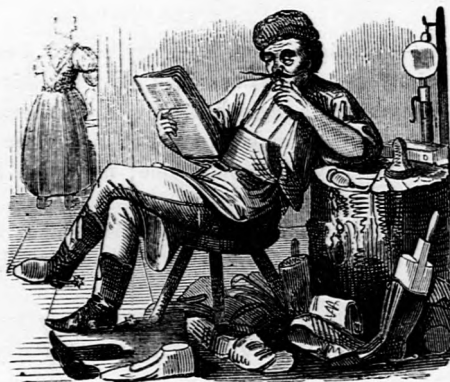
Másnap már szép, új kalappal jelent meg X—i az ülésben.

Tompa Mihálynak „Az én lakom“ czimű költeményét szavaltá az iskolás gyermek, s mivel faluhelyen nőtt fel, a rekt'uram utasításához híven, a költemény végső soránál: „végre agyon csap mint egy verebet,“ nagy szépen meghajtá magát, s szokás szerint utánna mondá: „szívesen kívánom.“

Komám uram! hát a kigyelmetek követe beszélt-e már az országgyűlésen?

Nem szólt a komám egy szót sem; még azt is lasan mondta. —

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Deiszem, akármit beszél Co-promiás, a föld sem forog, mert mi az idén is ott állunk, a hol tavaly ilyenkor.

— — Te, tudod mi szerencsétlenség érhetné még a magyar ujság rókat? (Ugyan mi.) Az, ha Bösözrményit megtennék rájuk megfordított censornak, s míg az államügyészség azért ragadja őket nyakon, a mit a lapjaikban nem akar benne látni, s még is benne van, ez meg azért strófolná meg őket, ha nem volna benne a lapjukban az, a mit ő ott akar látni.

— — (Tehát Kúza herczeg megfosztatott Bukaresttől?) Az az, hogy csak két darabban kapta ki, először azt, hogy „Buka,“ másodsor meg azt, hogy „árest.“

— — (Miért rugtatott úgy neki az ujságíróknak Bösözrményi az országgyűlésen.) Tökéletesen igaza vagon neki, mert nem hozták ok a lapjaikban azt, a mit a közönség olvasni akarna már régen. Magam is, mások is mind csak azt szeretnék már olvasni az ujságokban, hogy „itt a magyar ministerium! itt a vármegyék!“ de azok az átkozott lusta ujságírók csak nem akarják ezt kiírni; pedig hát az nekik csak egy vakarintásba kerülne, hogy a publikumot így megörvendeztessék.

— — Az Augsburger Allgemeine megint egy új alkotmányt hozott a számunkra. (Minek volna az a luxus: újat venni, mikor a régi még egészen jó?)

— — (Valyon lesz-e ebből nagyobb mérvű háború?) Micsoda? Ebből a Schleswigholsteini kérdésből? (Nem; hanem ebből a Fleischman et Weber contra Varga-féle kártifolamag processusból, mely most annyi ujságon keresztül folyik.) Bizony úgy hiszem, hogy ez a harez könnyen nagyobb dimenziókat vehet föl; a mennyiben még most a felek csak mákkal és koriánderummal lövöldöznek egymásra, de majd mikor később bab-

bal és borsóval fognak kartácsolni; és azután még később, mikor vontcsövű kukoriczával fogják egymás sáncait ostromolni, míg végre a százhusz fontos tökökre kerül a sor; az már aztán rettenetes lesz!

— — Hogy van az, hogy a szebeni követek olyan későn érkeznek.) Hja, nem csuda; ok lemaradtak a vasútról.

Szerény kérdés

Bösözrményi képviselő urhoz.

„Hol méltóztatott kegyelmességednek akkor lenni, mikor mi a haza iránt teljesített köteleességeinkért a kaszárnyák börtönében ültünk?“

A Magyarország, Ország, Hon, Bihar, Bolond Miska stb. szerkesztői.

Szerkesztői sub rosa.

Az e héten beküldött ötletekből következők használhatók: 1. Debreczen F. I. adomái. — 2. Szajtay Kolozsvár. — 3. Bécs F. P. számtani adoma. — 4. Bús Magyar. Gödöllő. — 5. L. J. Pótharaszt. — 6. L. P. Pesten, képszőveg. — 7. M. L. M. Óvár. — 8. F. L. Pest. — 9. K. K. Pest. — 10. P. D. Veszprém. — 11. V. V. Pest. — 12. Palócz észjárás (szerzője nevét nem közölte s addig a lapot nem közölhetjük.) — A többiek a feledékenység emlékezetébe tettettek.

A nagykarolyi Casinonak. Deiszem inkább a Sebastopol alatt elsüllyedt orosz hadihajók pénztárából lennének készek felvenni azt az utalványozott összeget, mint onnan a hova önök küldenek érte. Hanem lapunkat fogjuk küldeni a Casinónak martiustól fogva három hónapig az elveszett előfizetést nem keresve.

Előfizetési felhívás

„AZ ÜSTÖKÖS“

1866. april—juniusi évnegyedes folyamára.

Előfizetési feltételek:

Postán küldve, vagy helyben házhoz hordva

Apriltól junius végeig . . .	1 frt 50 kr.
Apriltól september végeig . . .	3 frt — kr.
Apriltól az év végeig . . .	4 lrt 50 kr.

Az előfizetési díjak a lap kiadójához utasítandók. Gyűjtőknek minden 10 példány után egy jutalék adatik.

Pest, 1866. Mart. 9-én.

Jókai Mór

az „Üstökös“ kiadó-tulajdonosa és szerkesztője.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.